

Möte med DET

av

Sain Sucha

Möte med DET

av

Sain Sucha

Noveller

Svensk tolkning

av

Ylva Hildeman, Görel Hildeman & Sain Sucha

Vudya Kitaban Förlag

Box 6099

192 06 Sollentuna, Sweden

vudya@vudya.se

www.vudya.se

© Sain Sucha 2020

E-book formatting Vudya Kitaban, Sollentuna

ISBN: 978-91-96620-56-1

9 789186 620561

The price of the book is

Sek 55

Euro 5

\$ 6

£ 4

Payment in Sweden

Bank: Handelsbanken

Account: VKF

Clearing number: 6180 Account number: 470473908 or

Bankgiro: 764-1699

In Europe

IBAN: SE76 6000 0000 004 7047 3908

BIC/National bank-ID: HANDSESS

Elsewhere in the world:

Use our **PayPal** account: paypal.me/VKFKitaban

or

IBAN or BIC + Clearing number + Account nr

BIC/National bank-ID: HANDSESS + 6180 + 470473908

INNEHÅLL

1	ANDRA SIDAN	1
2	ROMEO	36
3	MILJONTALS HÄNDER	62
4	MINNET	93
5	FÖR SISTA GÅNGEN	126
6	ENDAST EN, MEN ...	161
7	DEN HÄRLIGA SAFTEN	206

FÖRORD

Denna bok innehåller sju noveller. Novellerna är skrivna som trilogier: samtal som äger rum mellan berättaren, de personer som är direkt eller indirekt inblandade, och DET.

Vem, eller vad, är DET?

Samtidigt som en konversation försiggår mellan två eller flera personer uppstår en mångtydighet. En dialog utvecklas alltid – den hörbara dialogen som äger rum mellan dem som talar direkt med varandra, där ord och meningar uttalas och deras uppenbara, accepterade betydelser utväxlas; och den tysta konversationen som löper parallellt med den hörbara, i vilken var och en försöker begripa samtalets kärna, och där dolda betydelser söks förutom de uppenbara. Det väsen som man för detta tysta samtal med har jag givit identiteten DET.

Med andra ord, DET uppstår alltid när någon invecklad dialog äger rum mellan två eller fler individer, eller när en person håller monolog.

DET kan representera vad som helst – ett

abstrakt väsen, en verklig person, en känsla. Det finns två attribut som är grundläggande hos DET – DET ljuger aldrig, och DET är allestädes närvarande. Dock är vi ofta omedvetna om dess närvaro, eller också erkänner vi den inte även om vi känner den.

De sju DET som behandlas i dessa berättelser är: Döden, Längtan, Frukten, Minnet, Lustan, Han och Livet.

De sju DET som omnämnts ovan är allmängiltiga ämnen; därför har jag valt att skriva dem som självständiga berättelser för läsare på respektive språk, med förhoppningen att de kan identifiera sig direkt med människorna, atmosfären och känslorna som framställs i dem.

Versionen på engelska är min egna komposition, men jag har fått hjälp med överföringen till svenska genom samarbetet med Görel och Ylva Hildeman. Mestadels har vi varit vänliga mot varandra i tolkningsarbetet; men om några grava oegentligheter förekommer, så beror de på att jag

har insisterat, medan damerna har hjort sitt bästa för att förbättra min framställning.

Jag ser fram emot läsarens kritik, och tar tacksamt emot alla eventuella kommentarer om boken.

Sain Sucha

Sollentuna den 30 juni 1988

Sollentuna den 10 december, 2020

ANDRA SIDAN

Den äldre kvinnan var minst nittio. Hon såg bräcklig ut, men hon stödde sig inte särskilt mycket på käppen, och inte heller tycktes hon behöva hjälp från den unga kvinna som följde henne. Hon studerade mig noggrant med sina rynkiga, men klara ögon och sade: ”Det är en lång resa, tur och retur. När vi kommer dit vill jag att du ska vänta medan jag är borta.”

Alla resor var långa vid hennes ålder, och jag hoppades verkligen att det inte var *resan* hon menade. Sedan ekade orden *tur och retur* i huvudet på mig; men bara för att vara på den säkra sidan frågade jag: ”Återvänder ni båda två eller bara den en av er?”

Vad jag i själva verket ville säga var” ... eller bara den unga damen?” Men jag avhöll mig.

”Båda,” sade hon med ett tonfall som åtföljdes av ett sardoniskt leende, som om hon förväntade sig att jag skulle bli sårad.

Jag var lättad.

Den gamla damen upptog sätet bredvid mig, medan den yngre satt bakom oss.

”Det är ungefär åtta mil härifrån, åt Norrtäljehållet Jag ska hälsa på min storebror. Han tycker inte om långrandiga besök, så jag stannar bara en timme. Du får betalt med färdtjänstkuponger när vi kommer dit. Sedan ska du vänta, men inget språng på taxametern under väntetiden! Jag tänker inte låta samhället betala för min lyx. Och sedan ska vi återvända.”

Hon måste ha dragit den slutsatsen att jag stod utanför samhället, annars hade hon inte haft något att invända mot att samhället betalade en av sina egna medlemmar; dessutom undrade jag om samhället hade det sämre än en taxichaufför och jag var just på väg att kasta in en brandfackla för att få igång en livlig diskussion, men vid närmare eftertanke insåg jag att jag inte skulle få någon annan passagerare i det området- de hade egen lokaltaxi. I stället för att köra åtta mil tom var det naturligtvis mycket bättre att vänta en timme och sedan stå till tjänst för damerna. Vidare

fanns det en möjlighet att jag skulle få se storebror till den där nittioåriga *lillasystemen* som satt bredvid mig till höger. Jag gillade gamla excentriker över nittio.

Jag visade henne tänderna och lät ansiktsmusklerna spela upp ett leende.

”Medan jag är borta ska Anita hålla dig sällskap. Min bror tycker inte om unga människor heller, inte ens sin systers barnbarn.” Erfarenheten måste ha lärt henne att inte ta några risker i livet genom att ställa frågor, så hon höll kommunikationen till renodlade tillkännagivanden.

Mina ögon snuddade vid Anita i backspegeln och fångade hennes blick en sekund. Jag önskade att hennes mormors bror skulle ändra sig för en gångs skull och hålla kvar sin syster mycket längre hos sig. Med Anita i sällskap hade jag ingenting emot att vänta längre, inte ens utan att få betalt. Kanske hade den gamla damen rätt i sin försäkran att samhället inte borde tas i anspråk för vår lyx.

Jag såg på vägen framför mig och iakttog

föraktfullt de andra bilarna som orsakade att min väntan med Anita efter de åtta milen skulle fördröjas; och jag försökte koncentrera mig på att köra.

Av någon underlig anledning kände jag en kall kår på väg upp för ryggraden. Det var juni månad, solen hade stekt staden sedan sin uppgång, taxins sidorutor var helt nerdragna, ventilationsfläkten snurrade för fullt; ändå frös jag. Ett ögonkast på fornminnet till höger om mig gav mig intrycket att hon hade ett möte med några väninnor inuti sin skalle. Ett välvilligt leende klibbade fast vid hennes ansikte.

”Jag tycker om att resa sådana här dagar”, mumlade hon till en av dem.

”Jag tycker om att resa sådana här dagar”. Hon sade det igen, men denna gång vändes hennes ansikte mot mig.

Plötsligt förstod jag att även det första yttrandet hade varit riktat till mig.

”Ja, är det inte härligt?” Jag valde ett standard-svar ur min samling och funderade samtidigt på

hur en kombination av samtidiga svettningar och frossbrytningar kan beskrivas som *härliga* i positiv mening – malaria var en känd sjukdom som framkallar ett sådant tillstånd. Jag hade inte varit i tropikerna på årtal, och kärleksbett av passionerade kvinnor skulle inte överföra parasiten, utan endast bett av blodsugande honor av myggarten *Anopheles*. Denna speciella typ av honor trivdes inte i det här landet.

Stadstrafiken hade hamnat långt bakom oss, och vi rusade fram på landsvägen. För att kunna köra om lastbilen framför var jag tvungen att byta fil. Jag tittade snabbt i spegeln. Inget fordon följde oss. Jag såg på vägen igen. På landsvägen var sikten klar, ändå störde två svarta fläckar panoramat framför. Jag koncentrerade mig. Fläckarna hörde inte till landskapet utanför vindrutan, utan till visionen inne i mitt huvud. Fläckarna svedde. Med tvekan försökte jag spåra deras ursprung. Minnet fick mig att sakta höja blicken mot backspegeln, och jag såg på henne. Hon satt lugnt

i baksätet, för- sjunken i tankar, men hennes två ögon stirrade på mig genom den där spegeln. Två stora, blåa, känslökalla ögon som framkallade svarta fläckar på min hjärna. Jag ryckte till, och försökte skaka av mig den där känslan. Gumman lade märke till mitt obehag.

”Måste vara svårt att köra hela dagen i stan i den här hettan.” Hon kom med ännu ett påstående.

Det är alltid skönt att komma ut på landet, särskilt när det är så lummigt och grönt”, svarade jag henne i alla fall.

”Hur länge har du kört taxi?”

”Ungefär sex år.”

”Tycker du om det?”

Hon kunde fråga också, men bara när den andra partens beslutsfattande var irrelevant för hennes syfte.

”Det är ett krävande arbete, men det är inget tråkigt jobb.” Ännu ett av mina standardsvar.

Jag mötte en ström av långsamtgående bilar, och det tog flera minuter innan jag lyckades befria mig från dem och återvann min egen jämna rytm.

”Hon är inte vidare pratsam”, tillkännagav den gamla kvinnan efter en stund.

”Jag trodde ni skulle besöka er bror?”

”Nej, inte han; jag menade Anita.”

Det var en fantastisk vana Anita hade. Jag kunde tänka ut många andra sätt att trötta den munnen än bara genom tal.

”Varför inte?” En onödig fråga undslapp mig.

”Hon har förändrats. Förra året försökte hon begå självmord.”

”Verkligen?” Den andra följdriktiga, dumma frågan.

Hon nickade så silverlockarna skakade.

”Tog tabletter. Livet är inte lätt för ungdomar längre.”

”Hade ni det lätt i er ungdom?” Jag längtade desperat efter att fylla munnen med tuggummi, så den skulle sluta prata.

”Vi hade ingen ungdom. Jag föddes. Jag kommer ihåg barndomen, och plötsligt arbetade jag med att hjälpa mina föräldrar, mötte min man ganska tidigt, gifte mig, fick barn, uppfostrade

dem, och en vacker dag var jag gammal och pensionerad. Många andra bekymmer fanns, men inte *hur jag skulle tillbringa min ungdom.*”

Med detta återvände hon till sin tankevärld. Det fridfulla leendet var tillbakaklistrat på ansiktet, och hon betraktade skådespelet bortom oändligheten.

Känslan kom tillbaka. En ispik drogs sakta i linje med ryggraden. Håret i nacken kändes som taggar. För att avleda oron bet jag mig i underläppen. Utan att titta i spegeln visste jag att de två blåa ögonen fortfarande stirrade på mig.

Jag visste också att DET var där. Jag hade träffat DET tidigare, men aldrig på det här sättet. Aldrig med DET sittande bakom mig. Jag svettades om händerna och frös om fötterna. Sedan hörde jag DET skratta – sandkorn fyllde mina tänder, smaken av bittermandel kreverade i munnen, det högg till av smärta i bröstet, jag hörde tusen grisar skrika av skräck.

”Minsann! Vi möts igen”, viskade DET.

Jag rörde inte en min, och låtsades att jag inte hörde.

”Glo på mig, svär åt mig, men strunta aldrig i mig”, viskade DET igen med mörk, grov röst.

”Dra åt helvete”, sa jag elakt.

”Vad sa du?” Den gamla kvinnan drog sig tillbaka från andra sidan horisonten.

”Förlåt mig, jag talade för mig själv”, sa jag ursäktande till henne.

”Ingen vidare god vana när man kör. Du kan förlora koncentrationen, och så kanske vi aldrig kommer fram dit.”

”Jaså! *Dit* skall vi alla komma en dag, och *du* före oss båda två”, tänkte jag, men för att blidka henne sa jag: ”Jag gör det inte särskilt ofta, måste vara vädret.”

”Och vad gäller dig behövs inga ytterligare uppmaningar att dra åt *helvete*. Som du svettas tycks du vara där redan.”

Den gamla häxan hade ett vrickat sinne för humor också. Egendomligt att hon sa att jag svettades i helvetet, när hela kroppen kändes som

om jag satt naken på ett isberg, på drift på den stormande Nordsjön.

Jag var nära att slå i taket när jag bakifrån hörde: "Skulle du inte kunna spela lite musik?"

Det tog mig ännu en sekund att fatta att det inte var DET, utan Anita som talade.

"Javisst, vad vill ni höra?" frågade jag.

"Vad som helst ... precis vad som helst", sa hon.

"Spela en begravningsmarsch för oss", sade DET.

"Jag har ingen", blev mitt svar, högt och spontant.

"Om du inte har någon musik, varför frågade du då vad jag ville höra?" undrade Anita.

"Jag har inte den musik som DET vill ha." "Det, vaddå *det*?"

Hon såg lite förvirrad ut i backspegeln.

"Nja, alltså... jag menade..."

Jag visste inte vad jag menade.

"Mår du inte riktigt bra?" frågade damen bredvid, mig med en överdos av omsorg i stämman.

"Kanske det är hettan. Får jag stanna några minuter för att sträcka på benen och få lite frisk

luft?” frågade jag.

”Med alla fönstren öppna trodde jag att vi redan höll på att drunkna i den friska luften, och vi har bara åkt i en halvtimme.”

Jag gillade inte längre kvinnor över nittio.

”Men vi kan stanna en kort stund om det får dig att pigga till.”

”Tack så mycket”, sa jag, och stannade till på en smal skogsväg som vek av från huvudleden.

När jag öppnade bildörren var det första minne som slog mig den tid när jag löptränade varje morgon. I det ögonblicket fick jag stark lust att ta av mig mina tunga skor, och börja springa bort från den där bilen, bort från den gamla damen, bort från Anita, och långt bort från DET. Jag kunde naturligtvis inte springa iväg. Taxichaufförer förväntas inte överge ålderstigna kvinnor och självmordsbenägna unga flickor på små skogstigar, fjärran från all ära och redbarhet. Men å andra sidan bör inte en taxichaufför förväntas kunna köra hem kunder med DET ständigt viskande i örat

”Vad är det för fel på mig? Är det åldern?”
undrade jag.

Jag hade stött ihop med Döden många gånger förr, men under helt andra omständigheter. Jag erinrade mig när den gamle mördades på bara fem meters avstånd från mig, när jag åkte av vägen och körde in i en tegelvägg utanför Karolinska, när koleraepidemin utbröt i Lahore, och när Fordens framdäck exploderade på motorvägen nära Luleå.

DET hade alltid varit med, men inte en enda gång kände jag mig skräm, eller ens hotad.

”Nå, vad var det som var annorlunda tidigare? V ar det att jag var yngre, mer självsäker, våghalsigare, mer beredd eller vad då?”

”Nej, inget av det där”, tänkte jag, medan jag hoppade i luften flera gånger för att imponera på de klara ögon som betraktade mig intensivt.

”Nä, vad är det för skillnad?”

Och då kom svaret

Plötsligt frystes jag mitt i luften. Jag visste det då – skillnaden var att DET var bilen med